

Chương 4

Cảnh Sắc Tươi Đẹp

Cuối tuần, Thuần Khiết dọn dẹp nhà cửa giống như mọi ngày.

Đang giữa mùa chuyển giao giữa xuân và hạ, nhân tiện cô sắp xếp một chút quần áo và đồ đạc trong tủ quần áo. Kết quả phát hiện một chùm chìa khóa trong ngăn kéo cuối cùng. Trác Việt đã từng đưa nó cho cô. Chùm chìa khóa của căn nhà anh ta muốn cô dọn đến ở, nhưng cô không chịu. Trác Việt biết từ trước tới nay cô rất có chủ kiến nên cũng không ép cô.

Họ yêu nhau gần hai năm nhưng chưa hề nhắc đến chuyện gặp bố mẹ hai bên. Cô cũng không vội. Ngay từ đầu anh ta đã nói, trước ba mươi tuổi không nghĩ đến chuyện lập gia đình.

Bố anh ta bắt đầu gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, nên ông ta luôn hi vọng con trai có một cô bạn gái môn đăng hộ đối. Còn cô thì xuất thân bình thường, e rằng khó có thể khiến bố mẹ anh ta hài lòng. Có điều bản thân anh ta thì khá vừa ý. Cô tự lập, không đeo bám, gần như không cần anh ta bận tâm. Khuyết điểm lớn nhất có lẽ là công việc quá bận rộn, không thể chú ý đến nhu cầu sinh lí của anh ta.

Cô lại nhớ lại ngày hôm ấy. Anh ta nói với bố mình rằng cô là người bạn anh ta quen hồi còn ở Anh. Cách nói giống như người qua đường ấy đã để lại cái gai trong lòng cô ngay từ lúc đó.

Tạm thời không định kết hôn và thừa nhận bạn gái của mình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Anh ta phủ nhận cô trước mặt người nhà chứng tỏ anh ta không đủ yêu cô. Mặc dù cô cũng chưa từng nghĩ tới chuyện hôn nhân. Nhưng cô là người có lòng tự trọng cao, quyết không chịu để mình rơi vào thế bị động. Cũng đã đến lúc cô trả lại chùm chìa khóa này rồi.

Cô để chùm chìa khóa vào trong phong bì, sẵn sàng trả lại cho chủ của chúng.

Sau khi đưa ra quyết định này, cô ngồi trước cửa sổ, châm một điếu thuốc, định tư lự một chút. Nhưng vẫn chưa bắt đầu thì đã bị tiếng kêu của âm siêu tốc trong bếp làm gián đoạn.

Cô vội vàng chạy đi rút phích điện, pha cho mình một tách cafe, bung ra ban công uống, ôn lại chuyện xưa. Đáng tiếc vẫn không thành công. Bởi vì bỗng

nhiên cô phát hiện chú chim tương tự trên ban công hình như sắp không trụ được nữa. Chú chim với bộ lông đẹp đẽ nằm trong lồng, nhìn cô với đôi mắt đáng thương, giống như một sự chỉ trích không lời.

Thuần Khiết vô cùng ngạc nhiên, bất chợt nhớ ra hình như đã hai, ba ngày không cho nó thức ăn và nước uống.

Cô vội vàng mở tài liệu mà Phong Bính Thần gửi. Sau khi xem xong, cô xách lồng chim vào phòng, cho nó nước và thức ăn. Nhưng nó vẫn nằm im không nhúc nhích. Cô không biết làm thế nào, đành phải gọi điện cho Phong Bính Thần.

“Cô cho nó ăn cái gì?”. Anh ta hỏi trong điện thoại, giọng nói không mấy vui vẻ.

“Thật ngại quá! Hai ngày hôm nay tôi bận nên không để ý tới nó, hi hi...”. Tiếng cười của cô nghe rất yếu ớt, gượng gạo.

“Tôi biết rồi, lát nữa gặp”. Phong Bính Thần nói xong liền cúp máy.

Thuần Khiết nghe giọng anh ta có vẻ khá nghiêm túc, càng cảm thấy ngại hơn. Người ta giúp cô hết lần này đến lần khác, còn cô ngoài một bữa cơm vẫn phòng, thì không hề có một sự cảm ơn thực lòng nào. Bây giờ lại để con chim anh ta tặng chết đói. Đúng là không nên một chút nào!

Cô vội vàng đứng trước lồng chim cầu nguyện, cầu cho nó sống đến trăm tuổi.

Hai mươi phút sau, Phong Bính Thần đến trước tòa nhà cô ở.

Thuần Khiết xuống dưới đón anh ta, thấy anh ta xách một chiếc túi bảo vệ môi trường, mặc bộ quần áo màu trắng, đeo kính râm, khuôn mặt không chút biểu cảm, dáng vẻ còn ngầu hơn cả ngôi sao quốc tế. Người ra vào đều không tìm được liếc nhìn anh ta.

Người bình thường mà được chú ý như vậy thì đều có chút bồn chồn bất an. Nhưng anh ta vô cùng điềm tĩnh, coi như không có chuyện gì. Rõ ràng là đã quá quen thuộc với sự chú ý này. Ngược lại Thuần Khiết có chút bối rối, tươi cười kiểm chuyện làm quà: “Trong cái túi này đựng gì vậy?”.

“Hoa quả”.

“Ấy, như thế sao được”. Thuần Khiết vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, tươi cười nói: “Anh đến đây là tôi đã cảm kích lắm rồi, lại còn mua nhiều hoa quả thế này. Thật là...”.

“Không phải mua cho cô!”. Phong Bính Thần ngắt lời cô không chút khách khí: “Tôi mua cho chim ăn”.

“Ặc...”. Thuần Khiết không còn gì để nói.

Bình thường anh ta lúc nào cũng lịch sự, nho nhã, nhẹ nhàng. Bỗng nhiên biến thành người khô cứng cô lại có chút sợ hãi. Cô vừa mở cửa vừa nói: “Tóm lại vẫn cảm ơn anh...”.

Phong Bính Thần cũng không nói gì, vào nhà là hỏi chim tương tự. Thuần Khiết vội chỉ vào bếp. Anh ta đi vào bếp, bỏ kính râm đặt xuống bệ bếp, lấy chú chim ra khỏi lồng rồi quan sát, bón cho nó chút nước, sau đó mở túi lấy một quả táo, rửa táo, thái hai miếng bón cho nó ăn. Thuần Khiết đứng cạnh quan sát, cảm giác mình đúng là người thừa.

Sau khi làm xong tất cả, anh ta rửa tay rồi hỏi: “Giường đâu?”.

Thuần Khiết không biết vì sao anh ta lại hỏi như vậy, giơ tay chỉ về phía phòng ngủ sau lưng. Anh ta lập tức đi vào, lao ngay lên giường rồi nghiêm túc nói với cô: “Một tiếng sau, nếu chim có gì bất thường thì gọi tôi dậy”.

Nói rồi anh ta quay người, ôm chiếc gối hoa của cô và nhắm mắt. Giày thể thao cũng không cởi mà gác lên ga trải giường vừa mới giặt của cô. Mặc dù đế giày rất sạch nhưng Thuần Khiết vẫn rất đau lòng. Anh ta còn nằm đè lên vài chiếc quần áo của cô - Lúc nãy dọn dẹp phòng ngủ được một nửa, sau khi phát hiện chum chìa khóa kia thì bị gián đoạn, vẫn chưa kịp cất vào tủ. Cô nhìn lại phòng ngủ của mình: mấy đôi giày giao mùa, gạt tàn thuốc lá cạnh máy tính, tất, tạp chí và sách vứt lộn xộn, thùng rác đầy tràn...

Trời ơi, đúng là một mớ bòng bong.

Thuần Khiết hốt hoảng, vội vàng ném mấy đôi giày vào tủ quần áo, nhanh tay nhanh chân xếp đồng tạp chí và sách báo lên giá sách, nhanh chóng di chuyển gạt tàn và tất, nhân tiện mang thùng rác đi. Sau đó lại quay lại, ngồi xuống cạnh giường, từ từ kéo mấy chiếc quần áo bị anh ta nằm đè lên. Nhưng anh ta ngủ quá say, không có chút phản ứng nào. Cô đã thử hai lần mà không thành công, đành phải từ bỏ. Có điều đôi chân của anh ta thật là dài.

Thuần Khiết ngồi xuống sàn nhà, ngậy người nhìn Phong Bính Thần hai phút rồi dậy dọn dẹp phòng khách và phòng bếp. Cô phát hiện chim tương tự đã bay lên giá, hình như đã có chút tinh thần. Cô thở phào nhẹ nhõm, cắt hai miếng táo bón cho nó. Sau đó đổ bỏ tách cafe lúc nãy mới uống được một nửa trên ban công, pha một tách khác.

Uống xong cô lại đi vào phòng ngủ. Phong Bính Thần vẫn đang say giấc. Cô lại nhìn đồng hồ, sắp mười một giờ rồi. Cô không ăn sáng, cảm giác bụng hơi đói, lại ngại không muốn đi ăn trưa một mình. Nghĩ một lúc, cô liền lấy ví tiền ra siêu thị gần nhà mua chút thức ăn về tự chế biến.

Nhưng đợi đến khi cô nấu xong bữa trưa, “người đẹp ngủ trên giường” vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, không biết có phải đang đợi nụ hôn của hoàng tử hay không? Chỉ có điều cho dù cô có đủ kiên nhẫn chờ anh ta ngủ dậy thì dạ dày của cô cũng không đồng ý. Thế là cô quyết định ăn trước.

Ăn xong lại đi xem chim tương tư. Nó đã bắt đầu nhảy nhót tung bưng.

Cuối cùng cô cũng yên tâm hơn. Lúc này đã là hai giờ hai mươi phút chiều, Phong Bích Thần vẫn ngủ như một con heo. Cô đành phải lấy cuốn sách nằm trên ghế sofa đọc. Vừa đọc được hai trang đã không kìm được ngáp dài...

Đến bốn giờ chiều.

Cuối cùng “người đẹp ngủ trên giường” đã dậy. Khoảnh khắc mở mắt, anh không biết mình đang ở đâu. Chiếc gối trên tay thêu hai bông hoa mẫu đơn rất to, cánh hoa rực rỡ, lá xanh mượt, lại còn tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ của một loại dầu gội nào đó. Anh còn nghi ngờ đó là hương thơm của bông hoa này.

Liếc nhìn xung quanh, giá sách, bàn máy tính, chiếc laptop màu bạc cũ kỹ, tủ quần áo dán tấm áp phích to đùng, còn có... Á, lưng mỏi nhừ, hình như nằm đè lên thứ gì đó. Anh rên rỉ một tiếng, khẽ nâng người lên, giơ tay kéo mấy thứ dưới ra xem. Một chiếc áo lót viền ren màu đen.

Lần này thì anh hoàn toàn tỉnh táo, trợn tròn mắt nhìn chiếc áo lót đó rồi phì cười, bĩu môi và nói: “Thật không nhìn ra dáng người như cô ta mà lại có thể mặc áo lót cúp B”.

Nói rồi anh vươn vai, xoay người ngồi dậy. Nhưng vẫn thấy người đau ê ẩm, không kìm được kêu than: “Chết tiệt, giường thế này thì làm sao ngủ được...”. Chưa nói hết câu, bỗng nhiên phát hiện quần áo trên giường đã bị mình làm cho nhăn nhúm hết cả. Có hai chiếc là hàng hiệu.

Anh vừa lồm bồm vừa ra khỏi phòng ngủ thì thấy Thuận Khiết nằm ngủ trên ghế sofa, cuốn sách che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi lông mày thanh tú, tay phải buông xuống sàn nhà, một chiếc dép đã rơi xuống.

Anh nhìn mà không nhịn được cười. Nhìn sang chiếc bàn bên cạnh thì thấy còn có mấy đĩa thức ăn và một đôi bát đĩa sạch. Lúc ấy anh mới thấy đói bụng, lại gần nhìn, thấy có cần tây xào thịt, ớt xanh xào mộc nhĩ, trứng xào dưa, nhìn màu có vẻ rất ngon. Anh cầm dưa bắp một miếng cần tây bỏ vào miệng, vừa nhai được hai cái lập tức nhổ ra ngay. Chần chừ một lúc rồi lại gắp một miếng ớt xanh. Kết quả là cay xé miệng, không kìm được xuýt xoa một tiếng, buông đĩa chạy vào bếp tìm nước uống.

Phòng bếp sạch sẽ một cách quá đáng, trên bệ bếp chỉ có một cốc cafe, bên trong còn một nửa cốc đã nguội. Anh cay đến nổi miệng lưỡi nóng rát, cũng

không nghĩ ngợi nhiều mà bung lên uống luôn. Uống xong vẫn không thấy hết cay, lập tức mở tủ lạnh. Kết quả là tủ lạnh còn sạch sẽ hơn phòng bếp.

Động tác của anh đã khiến Thuần Khiết thức giấc.

Cô ngồi dậy, dụi mắt và hỏi: “Anh đang tìm gì vậy?”.

Phong Bính Thần cay đến nổi kêu âm lên: “Nước, thường ngày cô không uống nước à?”.

Thuần Khiết đi dép, vào bếp xách ấm nước trên bếp điện đưa cho anh ta: “Đây”.

Phong Bính Thần vội lấy cốc uống cafe đưa cho cô. Thuần Khiết vừa nhìn, vội nói: “Đây là cốc của tôi. Để tôi lấy cốc khác cho anh”.

Phong Bính Thần giằng lấy ấm nước trên tay cô: “Đừng phiền phức nữa! Tôi sắp chết vì cay rồi...”. Nói rồi anh ta liền rót một cốc đầy, ngửa cổ uống ừng ực.

Thuần Khiết quay sang nhìn thức ăn trên bàn: “Anh ăn ớt?”.

Phong Bính Thần đặt cốc xuống, đưa tay lên lau miệng: “Trời ơi, sao cô có thể nuốt nổi thứ đó?”.

“Rõ ràng là nhân phẩm của anh không tốt. Tôi đâu có thấy cay”. Cô nói rồi bước lại, nhìn thấy miếng cần tây trên bàn, không kìm được bật cười: “Xem ra thức ăn tôi nấu không hợp khẩu vị của anh...”.

Phong Bính Thần đưa mắt nhìn theo, nhìn thấy cọng cần tây mình nhai dở, mỉm cười ngượng ngùng: “Tôi không quen mùi vị ấy lắm...”.

“Không sao”. Thuần Khiết dọn thức ăn thừa vào bếp. Vừa dọn vừa nói: “Anh ngủ một giấc năm, sáu tiếng liền, tối qua không ngủ sao?”.

“Tôi qua cùng với đám Phương Quân Hạo chơi ở Hồng Tụ Phường đến gần sáng...”.

“Không phải chứ, ngày nào anh cũng đi bar à?”.

“Nói như kiểu ngày nào tôi cũng sống trong bia rượu vậy”. Phong Bính Thần gờm gờm nhìn cô với ánh mắt không mấy vui vẻ: “Sáng nay tôi vừa mới ngủ thì bị điện thoại của cô đánh thức. Cô có biết là từ trước tới nay không ai...”. Bỗng nhiên anh dừng lại không nói tiếp nữa, chuyển chủ đề: “Đúng rồi, chim tương tự khá hơn chút nào chưa?”.

Thuần Khiết vội nói: “À, đã khá hơn rồi. Vì thế tôi mới không gọi anh...”.

Thế là Phong Bính Thần ra ban công chơi với chim.

Thuần Khiết rửa bát rồi lau tay và hỏi: “Anh đói rồi chứ? Hay là xuống dưới ăn chút gì?”.

Phong Bính Thần nói: “Cũng được”.

Thuần Khiết thay giày rồi vào phòng ngủ lấy túi, nhìn thấy quần áo và đồ lót trên giường, biết là đã bị anh ta nhìn thấy rồi nên không ai oán nữa, nhanh chóng nhét chúng vào tủ, sau đó xách túi ra ngoài, suy nghĩ xem đưa anh ta đi đâu ăn. Một người như anh ta chắc chắn không thể đến những nhà hàng bình thường.

Phong Bính Thần nói cho cô nghe về cách nuôi chim, nói một hồi nhưng thấy cô không chú ý nghe, liền hỏi: “Cô đang nghe đấy chứ?”.

Thuần Khiết mỉm cười ái ngại: “Tôi đang nghĩ nên đưa anh đi đâu ăn?”.

“Tôi khó chiều lắm sao?”.

“Đúng vậy”.

“Vậy thì ăn gì cũng được. Ừm, chỗ kia được rồi”. Nói rồi anh chỉ về phía đối diện.

Thuần Khiết nhìn sang thì thấy đó là một quán ăn nhỏ mà bình thường cô không bao giờ vào. Cô cười và nói: “Quán đó tôi ăn không sao. Anh mà ăn chắc chắn sẽ bị đau bụng. Đi thôi, tôi biết phía trước có một hàng...”.

Phong Bính Thần tỏ ra rất nghe lời.

Hai người vào nhà hàng, gọi vài món ăn thanh đạm. Đang ăn thì điện thoại của Phong Bính Thần đổ chuông. Người gọi tới là Phương Quân Hạo, hỏi anh ta đã ngủ dậy chưa, buổi tối có một buổi tiệc muốn đưa anh ta đi cùng.

Anh ta cười nói: “Cậu trở thành nhà xã giao từ bao giờ vậy?”.

“Tất cả đều là sắp xếp cho cậu, sợ cậu lần đầu đến đây, thấy nhàm chán”.

“Có thể đưa bạn đến không?”.

“Cậu còn có bạn?”. Phương Quân Hạo sững người: “Không vấn đề, đưa cô ấy đến đi”.

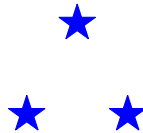
Phong Bính Thần cúp máy, sau đó hỏi Thuần Khiết buổi tối có bạn không.

Thuần Khiết nghe anh ta nói chuyện điện thoại đã phần nào hiểu được tình hình. Nhưng cô không muốn đi. Họ là người ở hai thế giới, hai nhịp sống hoàn toàn khác nhau. Cô không thích hợp với thế giới đó, cũng không chuẩn bị để

người khác bước vào thế giới của mình. Thế nên cô khéo léo từ chối. Mặc dù Phong Bính Thần thấy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không ép cô.

Ăn cơm xong anh ta bắt xe đi dự tiệc. Thuần Khiết tự đi về nhà.

Cô đang chuẩn bị kết thúc một mối tình, trở về với cuộc sống độc thân, tận hưởng quãng thời gian nhàn rỗi, tạm thời không có ý định yêu đương. Quả thực Phong Bính Thần là một người đàn ông ưu tú, anh tuấn, gợi cảm. Nhưng cách cô một trời một vực, cô chỉ có thể nhìn từ xa.

Thứ hai, phòng biên tập nhận được thư chuyển phát nhanh Phương Quân Hạo gửi tới. Vừa mở ra xem, cả văn phòng đều ngạc nhiên ồ lên.

Tiêu Úc Sơn vốn đã điển trai, lại được nhiếp ảnh nổi tiếng như Steven chụp hình, trông càng chói sáng. Người trong ảnh mặc áo sơ mi đen khuy bạc, để lộ cơ ngực, quàng một chiếc khăn màu hồng, gợi cảm nhưng không mất đi vẻ mạnh mẽ. Anh có một đôi mắt đen và sâu đến mê hồn, giống như có thể xuyên qua trang giấy nhìn thẳng vào bạn, đẹp đến nỗi khiến người ta hồn bay phách lạc.

Mọi người đều nhìn tới mức nín thở. Một lúc sau, Tô San khẽ thốt lên một tiếng: “Chúng ta nên dùng anh ta làm trang bìa mới đúng, lượng phát hành chắc chắn sẽ tăng ngay lập tức...”.

Lisa gật đầu đồng ý: “Tiêu Úc Sơn và Steven, một sự kết hợp danh bất hư truyền. Chắc chắn kì này sẽ bán chạy...”.

Thuần Khiết lại có những suy tư khác. Từ sự trưởng thành của Tiêu Úc Sơn có thể đối chiếu với bản thân mình một cách dễ dàng nhất.

Thời gian như nước trôi. Đã năm năm trôi qua, Tiêu Úc Sơn bây giờ đã không còn vẻ non nớt mà mang một vẻ đẹp trưởng thành được năm tháng gột rửa. Vẻ đẹp thời niên thiếu là giấy trắng sông xanh, có thể nhìn thấy đáy. Nhưng cuốn hút chính ở vẻ trong sáng đó. Bây giờ trải qua những sóng gió trong cuộc đời, thêm vào đó là những kinh nghiệm sống nên đã có những nét đặc biệt của riêng mình.

Nhìn ảnh của anh ta, cô không tìm được nhớ lại những tin đồn trước đây. Không biết rốt cuộc là cô gái như thế nào mà lại nhẫn tâm bỏ rơi Tiêu Úc Sơn.

Có rất nhiều ngôi sao dính tin đồn với anh ta nhưng anh ta chưa bao giờ thừa nhận. Đến nỗi mà khi bỗng nhiên xuất hiện tin đồn tình cảm đổ vỡ, hàng triệu fan ngạc nhiên, có báo lập lững nói là cô gái xinh đẹp nào đó, ngôi sao nào đó. Cuối cùng vẫn chưa được chứng thực.

Thình thoảng mọi người trong phòng cũng bàn tán, Lisa xúi giục cô đi thăm dò Tiêu Úc Sơn. Cô ấy ngây thơ như vậy, Thuần Khiết nghe mà chỉ muốn cười. Hồi còn là bạn học, quan hệ giữa họ cũng không thân thiết, lại cách mười năm, đã có quá nhiều thay đổi, làm gì có đủ thâm tình mà hỏi chuyện riêng tư như vậy.

Nào ngờ mấy hôm sau, bỗng nhiên Tiêu Úc Sơn gọi điện hẹn cô đi ăn.

Địa điểm đặt ở khu ăn uống của Thần Dương Resort.

Thần Dương Resort là thánh địa vui chơi, giải trí, nằm bên hồ Thần Dương phía nam thành phố, do các kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế với cảnh đẹp thơ mộng. Khu ăn uống nổi tiếng với các đầu bếp nổi tiếng. Những người thường hay lui tới đây đều là những người nổi tiếng.

Vì cô đi lại bất tiện, Tiêu Úc Sơn lái xe đến đón cô. Anh ta mặc một bộ quần áo bình thường với áo khoác màu đen, mỉm cười xuống xe mở cửa cho cô, tỏ ra vô cùng phong độ, khác xa với anh chàng lạnh lùng trong kí ức của cô.

Cô không biết nói gì, buột miệng hỏi: “Về khi nào vậy?”.

“Về mấy hôm rồi, có chút việc lặt vặt phải xử lí, xin lỗi không liên lạc với cậu sớm”.

Thuần Khiết có chút ngượng ngùng. Chẳng qua cô chỉ hỏi thế thôi, lời xin lỗi của anh ta lại khiến cô thấy xấu hổ.

Anh ta vốn lạnh lùng ít nói. Thời đi học đã như vậy rồi. Hai người ngồi cùng bàn nửa tháng mà không nói với nhau câu nào. Mọi người đều nói rất kì lạ. Thực ra có gì không hiểu chứ, cô mê đắm sắc đẹp của anh ta nhưng lại không thể thuyết phục trái tim kiêu ngạo của một thiếu nữ.

Tiêu Úc Sơn quay sang nhìn cô, bỗng nhiên cười và nói: “Cậu vẫn giống ngày trước”.

Thuần Khiết sửng người: “Gì cơ?”.

Tiêu Úc Sơn nhếch mép cười: “Rõ ràng có điều muốn nói nhưng lại không nói, vừa bướng vừa kiêu”.

Thuần Khiết ngạc nhiên nhưng tỏ ra rất thản nhiên, mỉm cười nói: “Cậu nghĩ mình như vậy sao?”.

Tiêu Úc Sơn thở dài, cười: “Lẽ nào không phải sao? Mình quên không nộp bài tập toán. Cậu tha tội mình đi rồi lục tìm trên bàn chứ không chủ động nói với mình. Bởi vì cậu kiên quyết không nói chuyện với mình. Mình cũng đâu làm gì có lỗi với cậu...”.

Hai má Thuần Khiết đỏ ửng, gượng cười và nói: “Cậu cũng không nói chuyện với mình”.

Tiêu Úc Sơn lườm cô rồi lại nhìn ra đường: “Này, lúc ấy mình là học sinh mới chuyển đến. Vừa mới đến một môi trường mới, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới, kết quả lại gặp một cô bạn cùng bàn vô cùng băng giá. Suốt một năm trời phải nhìn vẻ mặt lạnh lùng...”.

Thuần Khiết biết anh ta đang nói đùa nên cũng hỏi lại: “Vậy hôm nay cậu đến để trả thù à?”.

Tiêu Úc Sơn cười: “Đâu dám!”.

Thuần Khiết nghĩ một lúc, cảm thấy cần phải biện minh cho mình, liền nói: “Cậu thì không lạnh lùng chắc, không thích nói chuyện, suốt ngày cau có, ai dám nói chuyện với cậu... Hơn nữa người ta không nói chuyện với mình thì vì sao mình phải nói chuyện”.

“Đó là vì mình xấu hổ mà...”.

Thuần Khiết suýt sặc: “Đúng là khó mà tưởng tượng được. Cậu được vạn người mê. Về lí mà nói thì lẽ ra không nên xấu hổ. Có điều bây giờ mình nghĩ, có thể cũng là sự thật. Những cô gái bị cậu làm tổn thương nếu mà biết được nguyên nhân này thì chắc chắn sẽ ộc máu...”.

Tiêu Úc Sơn mỉm cười.

Hồi niên thiếu quả thực có những ngày anh bị sự cuồng nhiệt của các cô gái đó làm cho sợ hãi. Dĩ nhiên không thể phủ nhận cũng có những lúc cảm thấy rất vui. Nhưng trước sự cuồng nhiệt ấy, anh thực sự không biết phải ứng phó thế nào, thậm chí có chút bối rối, hoảng hốt, chỉ có thể đáp lại bằng sự im lặng. Đến khi gặp Thuần Khiết, lúc đầu anh không dám tin có người có thể coi thường mình. Anh đánh cược với mình. Ba ngày, nội trong ba ngày cô ta sẽ bắt chuyện với mình. Nhưng cô ta không nói gì, thế nên anh cũng không bận tâm. Hai tuần sau, giáo viên bố trí bài tập ngoại khóa. Cuối cùng cơ hội trả thù cũng đến. Cô ta hỏi anh có ý kiến gì không. Anh chê tẻ nhạt, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Bây giờ nghĩ lại đúng là nực cười, ấu trĩ.

Thuần Khiết liếc nhìn anh. Khuôn mặt đẹp như tranh, không thể chê vào đâu được. Một người điển trai lôi cuốn, khiến mọi người điên đảo như vậy, ngay từ khi sinh ra đã được định trước sẽ trở thành ngôi sao.

Cách bài trí phòng ăn ở Thần Dương Resort vô cùng tao nhã. Một chiếc đình nhỏ theo kiểu Giang Nam, bàn ăn đặt giữa đình, dưới chân là hồ nước nhỏ với hòn giả sơn, có vài chú cá, mô phỏng tiếng nước chảy róc rách, quây hai bức bình phong mẫu đơn đen trắng theo phong cách thủy mặc, cảm giác như đang ở Giang Nam sông nước.

Tiêu Úc Sơn gọi hai món ăn nổi tiếng ở đây và một bát canh. Sau đó đưa menu cho Thuần Khiết. Thuần Khiết gọi hai món thanh đạm. Chỉ cần nhìn anh cô đã thấy rất mãn nguyện rồi. Anh chính là món ăn ngon nhất.

Mặc dù nói là bạn bè gặp mặt ăn bữa cơm nhưng Thuần Khiết vẫn có chút gò bó. Quả thực anh chàng ngồi trước mặt quá chói lóa, là người tình trong mộng của biết bao cô gái, đẹp tới nỗi khiến người ta bất an. Nhưng hồi còn đi học khó tránh khỏi có vài chuyện đáng xấu hổ, vài giáo viên đáng ghét và những bạn học gây cười. Khi họ nói những chuyện đó, không khí cũng dần trở nên sôi nổi hơn.

“Mình nhớ cậu học tự nhiên, sao lại làm biên tập?”. Anh lấy chiếc khăn trắng muốt lau miệng rồi hỏi.

“Sao cậu nhớ mình học cái gì? Hồi ấy cậu đã thôi học rồi”.

“Nhưng mình vẫn có anh em ở đó mà...”.

“Vậy à” Thuần Khiết mỉm cười, cố tình nói với giọng điệu than thở: “Cuộc sống khó khăn, có công việc là tốt rồi, ai còn bận tâm xem có đúng chuyên môn không. Còn cậu? Cảm giác làm ngôi sao lớn thế nào?”.

“Cậu biết đấy, đồng tiền xu luôn có hai mặt, mặt tốt mặt xấu”.

“Sao cơ?”. Thuần Khiết yên lặng lắng nghe.

“Tốt thì không cần nói nữa, mọi người đều biết. Tệ là ở chỗ có những thông tin tiêu cực, những mặt không hoàn mỹ, những chuyện bản thân cậu muốn cố gắng quên đi nhưng báo chí và mọi người sẽ giúp cậu nhớ như in. Muốn sống thoải mái một chút cũng rất khó...”.

“Điểm này quả thực rất tệ. Cảm giác hạnh phúc của con người có được phần lớn là do khả năng tái tạo kí ức của chúng ta”.

“Mình không có cái quyền này, trừ phi uống rượu”. Anh cười, nâng cốc nước hoa quả nhấp một ngụm.

Thuần Khiết cảm thấy từng động tác, cử chỉ của anh đều đầy sức hút, không biết là có được diễn tập hay không. Nhưng ai thèm bận tâm đến điều đó cơ chứ, dù sao cũng rất thích mắt. Cô nghĩ một lúc rồi hỏi: “Mấy năm nay cậu làm gì?”.

“Chẳng có việc gì, đi khắp nơi, du lịch, dĩ nhiên cũng học một vài thứ”.

“Về phương diện nào?”.

“Về âm nhạc. Cậu biết đây mình được biết đến qua cuộc thi hát, rất nhiều người coi thường”.

Thuần Khiết ngạc nhiên: “Cậu hot thế mà cũng có người coi thường sao?”.

Anh cười: “Nếu mình không hot thì đã bị giẫm bẹp từ lâu rồi. Nghề này rất tàn khốc”.

Thuần Khiết không biết nói gì.

Bỗng nhiên anh nói: “Tập chí kì này của bọn cậu mình xem rồi. Mình rất thích những bức ảnh của Steven...”.

“Mình cũng rất thích”. Nói xong Thuần Khiết cảm thấy có chút không thỏa đáng nên bổ sung một câu: “Steven không hổ là nhiếp ảnh gia nổi tiếng”. Ý nói là cô thích nhiếp ảnh gia chứ không phải người được chụp.

Tiêu Úc Sơn chỉ mỉm cười: “Ăn no chưa?”.

Thuần Khiết gật đầu: “Ừ, no lắm rồi”.

“Có muốn đi dạo không, cảnh đêm ở đây rất đẹp”.

“Được thôi”. Nói rồi cô lại do dự: “Có điều, cậu...”.

Tiêu Úc Sơn biết cô muốn nói gì, mỉm cười nói: “Ở đây có rất nhiều người nổi tiếng, phục vụ đã quá quen rồi. Mình không phải là...”.

Thuần Khiết cũng cười: “Mình thấy cậu đã đánh giá thấp sức hút của mình”.

Tiêu Úc Sơn gọi nhân viên thanh toán, sau đó đưa cô xuống vườn hoa phía dưới đi dạo.

Những dãy núi, hồ nước nhân tạo đẹp hơn thật, cây cối trang trí lấp lánh.

Không khí về đêm cũng rất trong lành, dễ chịu.

Hai người đi bộ dọc theo khu cảnh quan. Thuần Khiết vẫn có thể cảm nhận được có không ít ánh mắt đang nhìn họ. Tiêu Úc Sơn khẽ chạm vào vai cô, thì thầm: “Đừng nhìn họ”. Nói rồi nháy mắt với cô.

Cô không kìm được bật cười.

Đi được một lúc, bỗng nhiên điện thoại của Tiêu Úc Sơn đổ chuông. Anh ra hiệu xin lỗi cô rồi đi ra bên cạnh nghe điện thoại.

Thuần Khiết đi về phía trước. Trước mặt có tiệc rượu ngoài trời theo kiểu Tây, một đám nam thanh nữ tú cười nói không ngừng. Cô ngẩng đầu nhìn, bắt ngờ nhìn thấy một người quen, đồng nghiệp mới của cô, Ôn Đế.

Cô ta đứng cùng hai cô gái, có vẻ đang nói chuyện rất vui. Sau đó một chàng trai ăn vận chỉnh tề bước ra từ dưới giàn hoa, tay nâng li rượu đi về phía họ. Người đó chính là Trác Việt.

Anh ta tươi cười rạng rỡ, hàm răng trắng càng trở nên chói lóa dưới ánh đèn. Ôn Đế mặc bộ váy dạ hội màu đen bó sát, để lộ đường cong gợi cảm. Hai người họ đứng cùng với nhau vô cùng đẹp đôi.

Thuần Khiết tức ghen cả cổ.

Tiêu Úc Sơn nghe điện thoại xong, lúc quay lại thì thấy Thuần Khiết đứng trước một cây hoa, bông hoa trên tay đã bị vò nát.

Anh hướng mắt nhìn theo rồi hỏi: “Cậu đang nhìn gì đấy?”.

Thuần Khiết bất chợt bùng tỉnh: “À, không có gì”.

Tiêu Úc Sơn thấy mặt cô đỏ bừng, đôi mắt rất sáng, nhịp thở có chút gấp gáp, rõ ràng là có gì không bình thường. Anh lại hỏi một câu: “Không sao thật chứ?”.

Thuần Khiết lắc đầu: “Không sao”. Nhưng mắt thì nhìn tiệc rượu không chớp. Tiêu Úc Sơn cảm thấy ngạc nhiên, cũng quay đầu nhìn. Bên đó cũng có người phát hiện ra họ, bắt đầu thì thầm to nhỏ. Ngôi sao lúc nào cũng gây chú ý, đi đến đâu cũng là tâm điểm.

Họ phát hiện ra Tiêu Úc Sơn. Trác Việt nhìn thấy Thuần Khiết.

Thời gian như ngừng trôi.

Thuần Khiết là người biết tự trọng, quyết không mất bình tĩnh trước mặt mọi người. Cô nói với Tiêu Úc Sơn: “Chúng ta đi thôi”.

Tiêu Ưc Sơn biết là có chuyện nhưng vẫn thuận theo ý cô, quay người bước đi.

Đêm hôm ấy Thuần Khiết không ngủ được. Tâm trạng vui vẻ khi được ăn tối cùng Tiêu Ưc Sơn cũng tan biến, chỉ còn lại sự tức giận và một nỗi bi ai mờ hồ.

Cô nhìn con thú bông trong phòng và lọ nước hoa trên tủ. Đó là quà anh ta đi công tác mang về. Vốn dĩ là hồi ức rất đẹp nhưng lúc này, tất cả đều khiến cô tức giận, giống như một câu chuyện cười giả tạo. Cô lấy một chiếc túi đựng rác, ném mấy thứ đó vào rồi vứt ra thùng rác bên ngoài.

Đến tận ba giờ sáng cô mới bình tĩnh hơn một chút, suy nghĩ về tình hình giữa họ trong nửa năm qua. Gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, vô hình trung tình cảm đã bị phai nhạt đi rất nhiều chẳng khác nào chia tay. Quan hệ yêu đương chỉ còn trên danh nghĩa, nên sớm kết thúc thì hơn. Chùm chìa khóa trên đầu giường quả thực đã đến lúc trả lại cho chủ.